

Az utolsó napok egyike.

Az éjszaka kellős közepén az ágyam mellett megszólalt Paganini hegedű szonátája, ami igazán szépnek mondható, ha nem erre ébredsz. A szokásos menekülő utak után – ez nem is az én mobilom, csak téves hívás mindjárt szétkapcsol stb.- szembesülök a rideg valósággal, ami nem túl biztató ebben a késői (túl korai?) időpontban, jelesül valaki engem keres és biztos nem a hogylétem felől akar érdeklődni. A készülék monitorja bántóan világít a szemembe, de amit olvasok rajta még rosszabb, H. Anita őrnagy a járási rendőrkapitányságról, régi kedves ismerősöm, de ha ő hív biztos mennem kell.

- Őrnagy asszony jelentkezem ! Tudom gyorshajtás, mennyivel léptem túl a megengedettet?
(jóleső vigyorgás a másik oldalon)
- De jó neked Sándor, hogy még ilyenkor is van kedved bolondozni, gyere légy szíves, a fiúk megint előállítottak egy olasz kutyacsempészt, kellenél szakértőnek, ugye nem haragszol ? Küldjek egy kocsit érted?
- Na csak azt ne, a faluban már másnap tudnák, hogy elvittek a zsaruk,- ami várható volt- inkább megyek magam, sietek, szia –mondom és jólesik, hogy ebben az aranyos kisvárosban, ahol 28 éve vagyok járási főállatorvos, szinte minden vezetővel, főnökkel, sok munkatársukkal ilyen közvetlen, kedves, olykor vicces stílusban tudunk beszélni, ami sohasem hatott negatívan a munkára, az adott feladat komolyságára vagy a kölcsönös tiszteletre.

Az indulás rituáléja a szokásos zsörtölődés: „édesapám miért adtál állatorvosnak, annyi más jó szakma van ahol nem zargatják az embert éjszaka?” Ez persze így nem igaz, hiszen nagyon szép ez a hivatás, több éven át a gyakorlatban is dolgoztam, sok-sok kis bocit, malackát segítettem a világra, gyógyítottam a nagyon szerethető zalai falusi emberek beteg állatait és csodálatos érzés volt ha sikerült. (Ahogy telnek az évek mindig többet mondok...) Most, hogy már olyan régóta hivatalnok vagyok, ennek is megtaláltam az érdekes és szép oldalát. Útközben már örök optimistaként próbálom a jót nézni az előttem álló feladatban és előre mosolygok a megkapó látványon, amikor meglett felnőtt emberek, sokszor magas beosztású rendőrök gügyögnek ezekkel a kiskutyákkal. Etetik, itatják őket és látszik a szemükön mi a véleményük azokról, akik ilyen végtelenül lelketlen módon – étlen-szomjan, anyjuktól pár hetes korban elválasztva, egy koci csomagtartójában ide-oda csapódva- viszik ki az ország kitudja melyik feléből és mióta szállítva ezeket a kutyusokat, persze minden papír nélkül, mert így még nagyobb a haszon.

Nem szívderítő látvány, de lelkileg még nehezebb volt a tavaly karácsonyi halálos karambol, ekkor éjszaka egy lovat gázolt el a szerencsétlen autós, vagy korábban amikor az élőállatokat szállító kamionok rendre itt a közelünkben borultak fel, nem egyszer több száz gyönyörű bárány súlyos sérüléseit, elpusztulását okozva.

Mire végzek a munkámmal megvirrad, nem érdemes már hazamennem, megkezdem a szokásos napomat a munkahelyemen, a járási hivatal élelmiszerlánc-biztonsági és állategészségügyi osztályán. A kollégáim hamarosan jönnek, igaz nem vagyunk sokan; egy élelmiszermérnök és egy szakügyintéző, hatósági állatorvos magam vagyok. Sajnos ebben az utóbbi munkakörben az utánpótlás nagyon nehéz, majdnem lehetetlen, a fiatal kollégák szívesebben választják a praxist, ami jobbra csak a kedvtelésből tartott állatok kezeléseit, védőoltások beadását jelenti.

Az iroda csendessége megnyugtat, végig járatom a szemem a jól ismert íróasztalomon, a hatalmas monitoron, alatta a két lányom fényképével, ez szokott biztatni nehezebb perceimben. Hadd szóljon! sóhajtással indítom a gépemet, ahol a közös és a személyes levelezési rendszerünk pillanatokon belül ontja az elmúlt pár óra alatt felgyülemlett információkat: beérkező nemzetközi élőállat-szállítmányokról, várható kivitelekéről, a megyétől aktuális szakmai hírekről, a madárinfluenza, az afrikai sertéspestis országos aktualitásairól és ezzel kapcsolatos feladatainkról, a járásunktól az azonnali és sürgős jelentésekről, kitöltendő méretes táblázatokkal.

Mire eltervezném, hol is kezdjem megérkeznek a „lányok” és mint a világ minden munkahelyén megbeszéljük gyorsan kinél-kinél mi történt tegnap fél öt óta, hogy nem láttuk egymást.

Hivatalunknak elvileg vannak fogadónapjai és órái, de hamar rájöttünk, hogy ezt lehetetlen betartani, így már jönnek is az ügyfelek, akiknek – ha pontos akarok lenni igazából mint mindenkinek - azonnal kell igazolás, engedély állatok szállításához, méz eladásához, méhek vándoroltatásához, állattartó telep létrehozásához, támogatás, pályázat elnyeréséhez, élelmiszerüzletet, vendéglátóhely üzemeltetéséhez. Az ügyek nagy részéhez legtöbbször a helyszínre is ki kell mennünk. Érkeznek még a körzeti kollégák és a vadászok által levett különböző állatokból származó laboratóriumba szánt minták is, amik szintén sok feladatot adnak. Persze folyamatosan szólnak a telefonok, sokan így kérnek segítséget, adatot, vagy tudatnak valamit a hivatalunkkal.

Barbara, az élelmiszermérnökünk, közben halkán felsikolt, mivel szembesül vele, hogy NÉBIH-es lakossági „zöldszám-bejelentés” érkezett a levelezésünkre, amit illik azonnal kivizsgálni. A leirat szerint a névtelen bejelentőt az zavarja, hogy az egyik közeli kisfalu élelmiszerboltja előtt néhány szomszjas helyi lakos rendszeresen , a most előírt szájmásk használata nélkül sörözik és ennek áldásos hatására időnként a közeli bokorban könnyítenek magukon. A leírás még több zavaros részletet is tartalmaz, miután kellően kiszörnyülködjük és vigyorogjuk magunkat, megállapítjuk, hogy ez nem a mi hatásunkba tartozik és intézkedünk, hogy megfelelő helyre kerüljön az ügy. Barbarának megtiltom, hogy odamenjen a bokrokhoz leselkedni, és estére gyakorolja a védőmaszkban történő ivást, amire persze kellő megvetéssel néz rám, amit el is vártam.

A következő ügyfél is gyakori típus, sajnáljuk is őket, miközben nehéz megállni a mosolygásunkat. Általában távoli városok emeleti lakásaiból jönnek és –ez persze nem csoda-

megtetszik nekik az itteni göcseji-hetési-őrségi táj varázsa, aránylag olcsón házat is tudnak venni, letelepednek és valami romantikusnak gondolt fő, vagy kiegészítő tevékenységet szeretnének csinálni, ami valóban szép ötlet. Ennek legitimitását, a könnyen teljesíthető feltételeket előíró, részünkről kiadott „regisztrált kistermelői” nyilvántartásba vétel teszi lehetővé. Alapszabály persze, hogy amit előállít az ne bolti, hanem jobbra saját maga által megtermelt, előállított termék legyen, hiszen ettől különleges, egyedi és házias. Nem rég egy egész tej- és sajt- feldolgozó üzemet akart létesíteni valaki, akinél kiderült, hogy a valóságban 3 kecske és a tőlük származó napi 1-2 liter tej boldog tulajdonosa. Mostani vendégünk is kedves értelmes, csinos, diplomás fiatal hölgy. Komoly terveket dédelget, falusi vendégasztal, házias termékek, saját kenyér, sütemények, mutat fotókat is. Biztosítjuk, hogy ezek valóban nem csak szépek, értékesek hanem egészségesek is, mert nem adalékokkal és tartósítószerrel készülnek, hanem ahogy nagyanyáink csinálták egykor, megmentve ezzel a múlt egy szeletét, ráadásul nagy igény van rá. A részletekre térve elakadunk, mert a „mi ebből a saját” kérdésre kiderül, hogy az bizony mindössze egy diófa ! Javasoljuk, hogy a vendégasztalhoz állatokat is kellene tartania, amire szegény egy gladiátor elszántságával kijelenti, „*hát akkor bevállalok egy tyúkot !*”

Még útközben is mosolygok magamban, mert már rohannom is kell ki a területre, Rédicson, a szlovén határ közelében van egy nemzetközi élőállat ellenőrzőpont, ahova azok a szállítmányok kötelesek bejönni, etetni, itatni, pihentetni amelyek számára ezt az állatvédelmi előírások kötelezővé teszik. A telep tulajdonosa mint egy képregény hős, cowboy kalap, csizma, 190 cm magas, bikaerős férfi, hamisítatlan kikötői humorral, akár a Fülig Jimmy. Míg az igazolásokat kiállítom és a net-en rögzítem, rendszeres nőügyeiről számol be, vagy a telefonját dugja az aurámba rajta legújabb szíve hölgye erotikus felvételeivel, „ezt nézze meg” csatakiáltással.

Rohan az idő, pedig Métnekre a juh vágóhídra még ki kell mennem, a kis szolgálati Suzuki már repül is. Amikor az erdőn átérve kiérek a hatalmas, álomszép őrségi legelőre, mindig rácsodálkozom ahogy a világtól elzártan több száz birka legelget békésen, és felkészülök a kedves fiatal osztrák házaspár Willi és Lisa mosolygós arcára és a szokásos kérésükre : „Te Sáni, meg kéne csinálni papírok, vágtam 35 báránt jó?”

Hazafelé, útközben mint mindig folyamatosan jönnek a hívások, most pl. Tünde, a „padtársam” az irodánkból: „figyelj mikor érsz vissza, többen várnak, az állatvédősök is bejelentettek egy rossz körülmények között tartott kutyát, reggel meg vinnének szokás szerint Cilinkóból Ausztriába teheneket, Tornyiba meg jönnek az import napos csirkék. Van még valami azonnal jelentésed is, most jött. Itt vagy még? Hoztak egy kutyás tanú idézési ügyet is neked a bíróságtól, örülsz ?”

Még mi jöhet? Tényleg néha olyan érzésem van, ez nem is a járási hivatal hanem egy amerikai seriff iroda, hiszen mi minden meg nem történik egy nap? Semmi baj, hamarosan ez már mind megszűnik, mivel megyek nyugdíjba. De hogy fogom addig kibírni? És azután?